

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนโอหิงมาจิ โดยในการศึกษาจะแบ่งข้อมูลออกเป็น 3 ส่วน คือ 1.) พัฒนาการการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนโอหิงมาจิ 2.) แนวทางในการจัดการทรัพยากรเพื่อการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนโอหิงมาจิ และ 3.) ผลกระทบที่เกิดขึ้นกับมรดกวัฒนธรรมจากการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนโอหิงมาจิ ข้อมูลทั้ง 3 ส่วนได้รวบรวมขึ้นเพื่อนำมาวิเคราะห์ความเปลี่ยนแปลงของการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมในชุมชนโอหิงมาจิหลังจากมีการจัดการการท่องเที่ยวในชุมชนและประสิทธิผลการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมจากการจัดการการท่องเที่ยวในชุมชน

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีการเก็บข้อมูลภาคสนาม ตั้งแต่วันที่ 22 – 23 มีนาคม ค.ศ. 2013 วันที่ 14 – 22 ตุลาคม ค.ศ. 2013 วันที่ 29 – 30 ธันวาคม ค.ศ. 2014 วันที่ 25 มกราคม ค.ศ. 2015 โดยมุ่งศึกษาจากกลุ่มประชากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนโอหิงมาจิ ในส่วนของอุปาทานในการจัดการการท่องเที่ยวและชุมชนผู้เป็นเจ้าของมรดกวัฒนธรรม

ผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกเป็นการศึกษาการเปลี่ยนแปลงในการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นหลังจากมีการจัดการการท่องเที่ยวในชุมชนโอหิงมาจิ การศึกษาพบว่า การจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในชุมชนโอหิงมาจินั้น เป็นกระบวนการที่มีความเป็นพลวัต มีการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถในการจัดการอันเป็นผลมาจากผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากกระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มากกว่า 60 ปีส่งผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยยะสำคัญ 3 ประการ อันได้แก่ 1.) การขยายการรับรู้คุณค่ามรดกวัฒนธรรมในชุมชน 2.) การสร้างระบบในการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมโดยมีชุมชนเป็นศูนย์กลาง 3.) การเปลี่ยนผ่านจากการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบมหาชน (Mass Tourism) สู่การจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (Cultural Tourism)

ส่วนที่สองเป็นการประเมินประสิทธิผลการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมจากกระบวนการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนการศึกษาพบว่า ชุมชนโอหิงมาจิสามารถขยายขอบเขตในการคุ้มครองมรดกวัฒนธรรมได้มากขึ้น ทั้งในด้านความเป็นของแท้ (Authenticity) และ ความสมบูรณ์ในลักษณะองค์รวม (Integrity) ของแหล่งมรดก ชุมชนสามารถกระจายผลประโยชน์ให้กับสมาชิกในชุมชนจากการนำเสนอมรดกวัฒนธรรมแก่นักท่องเที่ยวตลอดจนชุมชนมีการศึกษาและทบทวนการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจากผลกระทบที่เกิดขึ้นทุกปีทั้งนี้เพื่อป้องกันปัญหาเพิ่มประสิทธิภาพในการอนุรักษ์มรดกวัฒนธรรมและการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน

คำสำคัญ: การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม, มรดกวัฒนธรรม, ชุมชนโอหิงมาจิ, หมู่บ้านชิราคาวาโก

